

Κι' εὔρισκα, πῶς ἡ ζωὴ τ' ἀνθρώπου εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο τῆς ζωῆς τῆς φύσεως.

Γιὰ μιὰ στιγμή γύρισα νὰ δῶ τὸ σύντροφό μου καὶ ὁδηγό μου. Εἶχε φύγει. Ἐκύτταξα γύρω μου καὶ τὸν εἶδα νὰ τρέχει μακριὰ, καὶ μόνο ἄκουσα τὴν ἠχὴ τῆς φωνῆς του!

— Προχώρει ἔμπρός. Εἶσαι νέος· μὴ φοβᾶσαι!

Γιὰ μιὰ στιγμή ἠφοβήθηκα τὴν μοναξιά μου καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἐπειτα πῆρα ἀπόφασι καὶ τράβηξα μὲ θάρρος ἔμπρός, ἐνῶ στ' αἰτιά μου κάποια φωνὴ μοῦ φώναζε:

— Τράβα ἔμπρός. Εἶσαι νέος!

Ἀθῆναι.

Μ. Ν. Χρσ.

ΣΤΕΡΝΑ ΤΡΑΠΟΥΔΙΑ

ΤΑ "ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ"

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποῦ ψηλά
τ' ἀστέρια κλαῖνε,
Π' ἀπλώνεται πονετικά
παντοῦ γαλήνη,
Ἐσ τὴ πονεμένη μου καρδιά
σκύφτουν καὶ λένε
Ἡ παλαιαῖς ἐνθύμησες,
ποῦ δὲν ταῖς σβύνει....
Ὁ χωρισμὸς κι' ἀρχίζουνε
νὰ μοῦ μιλοῦνε
Μὲ μιὰ φωνὴ παράξενη,
ποῦ λές, πῶς κλαίει
Τὰ περασμέν' ὀλόκληρα,
ποῦ δὲν γυρνοῦνε
Π' ὅμως τὸ πνεῦμά τους
ξέρει νὰ καίη....
Ἄλεξάνδρεια

Τὰ περασμένα! Ὁ γίγαντας
ποῦ κι' ἂν πεθῶνῃ.
— Στὴ δύναμι τὴν ἀκριτή,
ποῦ τὸν δικάζει—
Μ' ἓνα τῆς σκέψης πέταγμα
μονάχα τ' θάνει,
Μὲ τὴ ζωὴ, ποῦ δίνει του
νὰ μᾶς σπαράξῃ!

Τὰ περασμέν' ὀλόκληρα
ἀναστημένα,
Αὐτὴ τὴν ὥρα μέσα μου
καθὼς περνοῦνε,
Λόγια χαρῶς ἀνάμικτα
μὲ λιγραμένα,
Ἐστ' ἀγρουπνημένο πνεῦμά μου
σκύφτουν νὰ ποῦνε....

Δημοθ. Α. Παπουτσόπουλος